

На орбіті— космічний корабель „Союз-14“

Відповідно до програми досліджень у навколосезному космічному просторі 3 липня 1974 року о 21 годині 51 хвилині за московським часом на орбіту штучного супутника Землі виведено космічний корабель „Союз-14“, пілотований екіпажем у складі командира корабля Героя Радянського Союзу, льотчика-космонавта СРСР, полковника Поповича Павла Романовича і бортінженера підполковника-інженера Артюхіна Юрія Петровича.

Програмою польоту космічного корабля „Союз-14“ передбачається:

— проведення спільних експериментів з орбітальною науковою станцією „Салют-3“, виведеною на навколосезну орбіту 25 червня цього року;

— комплексна перевірка вдосконалених бортових систем корабля „Союз“ у різних режимах польоту.

З кораблем „Союз-14“ встановлено стійкий радіо- і телевізійний зв'язок.

Згідно з доповіддю командира корабля товариша Поповича, космонавти добре перенесли виведення на орбіту і перехід до стану невагомості.

Бортові системи корабля функціонують нормально, у відсіках підтримуються умови, близькі до земних. Після виходу корабля „Союз-14“ на навколосезну орбіту космонавти товариші Попович і Артюхін розпочали виконання програми польоту.

(ТАРС).

На Кіровоградській панчішній фабриці вже стало традицією проводити серед молодих робітниць змагання за право носити червону хустину. Хороших результатів у цьому змаганні домоглася комсомолка Наталя Агат'єва, яка працює під девізом: «П'ятиденку—за чотири дні».

Зараз коли всі молоді трудівники підприємства стали на трудову вахту на честь 50-річчя присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна, Н. Агат'єва рапортувала про дострокове виконання семимісячного плану.

На фото: Н. АГАТ'ЄВА.

Фото
Л. СТАРОСЕЛЬСЬКОГО.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДІЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XV
№ 82 (1874).

6 ЛИПНЯ

Ціна 2 коп.

ВІЗИТ ЗАВЕРШЕНО

У відповідності з домовленістю про регулярне проведення радянсько-американських зустрічей на найвищому рівні і на запрошення, передане під час візиту Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва в США в червні 1973 року, Президент США Р. Ніксон перебував у Радянському Союзі з офіційним візитом з 27 червня по 3 липня 1974 року.

Між радянськими керівниками і Президентом США відбувся ґрунтовний і корисний обмін думками з основних аспектів відносин СРСР і США і сучасної світової обстановки.

З радянської сторони переговори вели Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнєв, Голова Президії Верховної Ради СРСР М. В. Підгорний, Голова Ради Міністрів СРСР О. М. Косигін і Міністр закордонних справ СРСР А. А. Громико.

Президента США супроводив і брав участь у переговорах державний секретар США, помічник Президента в питаннях національної безпеки Генрі А. Кіссінджер.

Як відзначається в спільному радянсько-американському комюніке, переговори проходили в дуже діловій, конструктивній обстановці і характеризувалися обоюдною прагненням сторін до дальшого зміцнення взаєморозуміння, довіри і мирного співробітництва між ними, їх бажанням внести свій вклад у зміцнення міжнародної безпеки і загального миру.

В результаті переговорів підписано ряд радянсько-американських документів.

Президент США запросив Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва відвідати Сполучені Штати Америки з офіційним візитом у 1975 році. Це запрошення було з задоволенням прийняте.

(ТАРС).

ВІТЧИЗНІ—НАШ УДАРНИЙ ТРУД!

З НАЙВИЩОЮ ПРОДУКТИВНІСТЮ

вирішили працювати у дні ударної трудової вахти члени комсомольсько-молодіжних змін майстрів Віктора Коршенка (комсорг Василь Кириченко), Станіслава Підгорного (комсорг Віктор Крупа), Володимира Філіпова (комсорг Людмила Летнікова), дільничні комуністичної праці, яку очолює Павло Шитя (комсорг Іван Гава). План першої декади липня дільничні П. Шитя зобов'язалась виконати на 130 процентів, а інші колективи — на 110.

В. ЖИРКОВ,
комсомолец, працівник заводу чистих металів імені 50-річчя утворення СРСР.
м. Світловодськ.

НАСЛІДУЮЧИ приклад кукурудзівників колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району, наша комсомольсько-молодіжна механізована ланка зобов'язалась виростити стовищентнерний врожай зерна кукурудзи на кожному з 100 гектарів посіву.

Нині проводимо друге підживлення мінеральними добривами, третє механічне сполування міжрядь з одночасним підгортанням рослин, намагаємося зберегти їх на кожному гектарі 44—45 тисяч.

В дні ударної вахти на честь 50-річчя присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна ми зобов'язалися повно використовувати техніку, довести змінний виробіток на один сталонний трактор до 8,9 гектара умовної оранки.

100 ЦЕНТНЕРІВ ІЗ 100 ГЕКТАРІВ

ПЕРЕДУСІМ—ТЕМПИ

закінчити ремонт і перевірити готовність до живих кукурудзозбиральних комбайнів.

У районі 13 комсомольсько-молодіжних механізованих ланок, що вирощують високоврожайну кукурудзу. В дні вахти члени цих колективів вирішили значно підвищити темпи робіт, високоякісно обробляти посіви качаннistoї, провести взаємоперевірку.

О. СУХАЦЬКИЙ,
ланковий механізованої ланки по вирощуванню високоврожайної кукурудзи колгоспу імені Чкалова Новомиргородського району.

100 КОМСОМОЛЬСЬКИХ СІВАЛОК

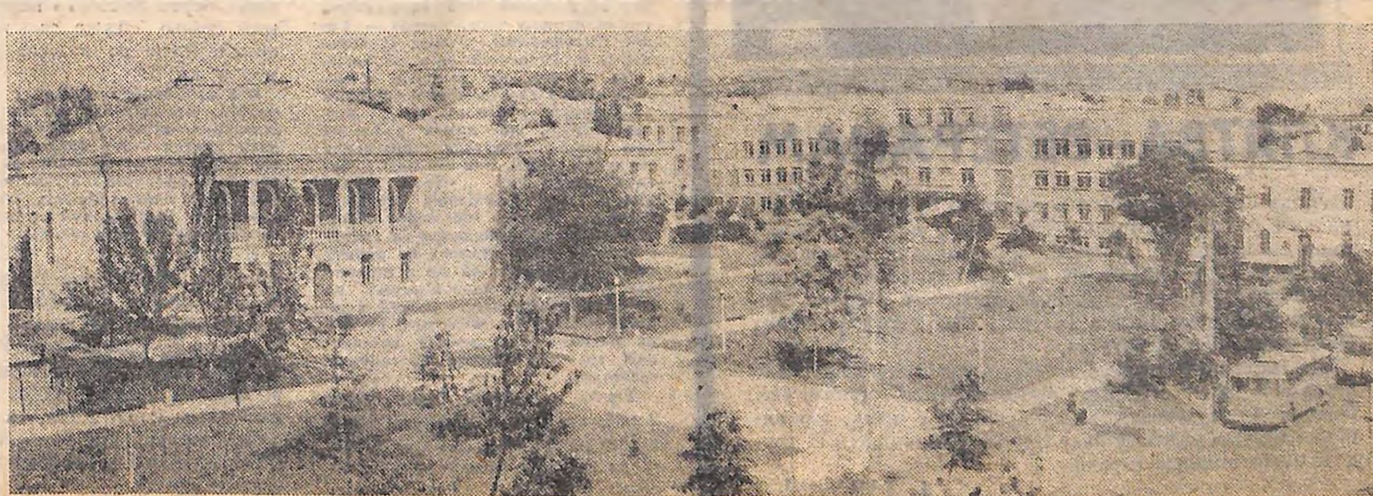
Ініціаторами почину — в дні ударної трудової вахти, присвяченої 50-річчю присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна, виготовити сто надпланових комсомольських сівалок, — стали комсомольсько-молодіжні бригади електрозварників В. Недопаса та металорізників Миколи Скліфуса.

Комсомольці всіх цехів і дільниць заводу «Червона зірка» гаряче схваляли цей почин і шийі шодоби виготовляють по десять сівалок понад план.

Ударною працею відзначаються комсомольсько-молодіжні колективи, очолювані М. Скліфусом, В. Недопасом, І. Івановим, Н. Щербань.

Завод «Червона зірка».

Ю. СТОРЧАК.

КІРОВОГРАД СЬОГОДНІ СКВЕР НА ВУЛИЦІ Т. Г. ШЕВЧЕНКА.

АТМОСФЕРА у фізичному розумінні — навколишнє середовище. Рух атмосферних мас. Атмосферні опади. Атмосферний тиск. Знаєте, як перед дощем буває? Задихає. Ну, так парить... Нічим дихати... Це грім і блискавка. Шалені вітругані, сніговиця і літєпло. А ще буває — озон! Це тоді, коли дихається на повні груди, дихається спокійно. Приходить до тебе бадьорість, радість, свіжість.

Самі розумієте, що у восьмому ремонтно-механічному цеху головного заводу про озон у прямому розумінні слова говорити зайве: завод є завод. У восьмому він металом пахне. Стукіт-гуркіт. І хай тут він дещо менший, ніж в інших цехах, але атмосфера по-справжньому заводська. Визирити нестерпні і зробити колесо для бетоноукладача, або вал на віброголовку — це ж не шипильку зіпнути.

Та якщо говорити про озон, як особливу прикрасу для людини стає атмосфера, то тут, на головному, він найперше відчувається у бригаді Максимова. Хай це буде дещо високопарно, але я б назвав це озоном робітничого колективу, міцно збитого, такого, що стоїть не на якомусь зовнішньому, чи то острахові, а на порухові молодих робітничих дум.

Ми ж говоримо: морська душа. І знаємо, що за цими словами стоїть. Чому ж іноді боїмося сказати: робоча душа. Якщо стосовно хлопців з бригади Максимова — молоді робоча душа!..

В чому я відчуваю отой озон? Ось хоч би такий приклад.

Об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія» нещодавно проводило конкурс токарів. Приспівувався він 20-річчю міста Світловодська — до

РОВЕСНИКИ — З ГОЛОВНОГО ЗАВОДУ

ЛИСТ ДРУГИЙ.
ЗНАЧЕННЯ СЛОВА «АТМОСФЕРА»

дати досить урочистої. Бо ж двадцять років тому на місці головного заводу Власівки був густий верболіз, куди прийшли першобудівники Кременчуцької. Конкурс був діловим, але, як пішли, й урочистим і від цього всього — відповідалим. Зібраніся найкращі майстри своєї справи з усього об'єднання — робітничі гордість світоводців. Якщо потискати руки, крім привітання, — загальний спосіб поздоровлення з успіхом, то Віктору Максимову треба було її потиснути до хрускоту.

Це сталося 8 червня. Не слід говорити про хвилювання, яке сповнювало всіх учасників конкурсу. Воно було, мабуть, у кожного. Але в Саші Степаніша — напевне.

Основна боротьба за першість розгорнулася між Миколою Круною, Алатодієм Седяковим, верстатниками з бригади Максимова і Станіславом Тарасенком із заводу «Будконструція». В цьому бачили певну закономірність: до верстатів стали справжні молоді умільці, всіх трьох, як і багатьох інших учасників, добре знали в об'єднанні, і коли товариші поздоровляли Круну — з першим місцем, Тарасенка — з другим, Седякова — з третім, у цьому бачили закономірність і ще одне підтвердження святому закону — у майстерності випадковості не буває, тільки певними працями, пошуком можуть принести перемогу.

Але на цьому конкурсі випадковості була. Вірніше, випадок. Про який і зараз Наташа Філіпа розповідає з вигуками «Слухайте!».

— Слухайте, ми всі були вражені Такий випадок! А сталося ось що.

Десь у квітні у бригаду Віктора прийшов Саша Степаніша. З армії тільки-но повернувся. Хлопець як хлопець, робітник як робітник. Другий розряд — зірки в небі далеко. Вирішив в роботу, як належить воїну, колектив не підводив. За весь час мали тільки одну з ним морочку. Перед початком конкурсу токарів.

— Візьміть і мене на конкурс, — напівжартома, напівсерйозно кинув хлопцем Сашко.

Як сказав, так було й сприйнято. Але Степаніша знову, уже настійно:

— Візьміть, не підведу... Слухайте, старша. У тебе розряд який? Другий. А там аси змагаються, — почув на те.

— А може і я ас...

Не будемо передавати всі діалоги між Степанішем і бригадою та бригадиром, а

скажемо коротко: верстатник з другим розрядом, вважається, нова людина в бригаді Олександр Степаніша виявив тверде бажання взяти участь у професійному конкурсі. У конкурсі кращого по професії!

І ось результат. П'яте місце. Три верстатники з бригади Максимова — у кращій п'ятірці і серед них — «сповачок» Олександр Степаніша.

Я розпитував хлопців, що дає їм змогу систематично перевищувати зміни завдання, добиватися належної якості і чути у відповідь: висока кваліфікація. Кожен член бригади освоїв досконало крім токарної, фрезерувальну та слесарну справу. Хлопці оперативно перебудовують, коли виготовляють нову деталь: адже вони дають і масивний вал і зірочку діаметром 120 міліметрів. Одне слово — цей ремонтно-механічний забезпечує безперебійну, безаварійну роботу головного заводу.

І коли я запитав про настійну бригаду (з наголосом на і), Віктор охарактеризував його коротко, по-робітничому: «Бачите, трудність». Хоронний настій!.. І ніби йому й не було чого більше сказати. Випадок з Степанішем він відносив до чогось іншого. А цей випадок, Вікторе Васильовичу, говорить про отой озон в колективі. І першою його ознакою у випадку із Сашком ми побачили почуття взаємної довіри, почуття обов'язку перед товаришами, вболівання за честь бригади.

Те підтверджує й інший приклад, хоч в цьому видно й інші якості колективу. Приклад приходу в колектив Олександра Чернишенка...

В. ПОГРІБНИЙ.
Світловодське виробниче об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія».

Комсомолець Микола Круна — один з кращих токарів головного заводу виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія». Нещодавно він вийшов переможцем конкурсу серед заводської молоді «Кращий за професією».

На знімку: токар із Світловодська М. КРУНА.

Фото Я. ТАРАСЕНКА.

КЛЯТВА—ВЕТЕРАНАМ

Люди і радісно було в приміщенні Будинку культури нашого радгоспу. Молодь, трудівники радгоспу зустрілися цього дня із першими комсомольцями місцевої комсомольської організації, яку було засновано в березні 1924 року. Перед присутніми виступили Микола Демидович Павлов, Поліна Іванівна Макаєва та Гація Володимирівна Колупіаєва.

Від імені молоді і всієї громадськості радгоспу палко вітав ветеранів секретар комсомольської організації Володимир Кузьменко, запевнивши їх у тому, що пильніша молодь радгоспу буде гідно продовжувати їх трудові комсомольські справи.

Г. ТАРАСОВ,
секретар парторганізації радгоспу імені Карла Маркса Долинського району.

Кличуть комсомольські будови

ВОНИ ІДУТЬ НА БАМ

БАКАЛО-АМУРСЬКА магістраль (скорочено БАМ) оголошена Всесоюзною ударною комсомольською будовою. Дорога пройде північніше Трансіндустриальної і протягнеться на 3200 кілометрів в умовах вічної мерзлоти. Їй потрібно буде змішати обличчя величезного краю. Але уже й зараз вона змінює долі сотень юнаків і дівчат.

Я їхав на БАМ спеціальним поїздом № 14, який віз 600 юнаків і дівчат — перший Всесоюзний ударний загін. Хотілося знати: хто вони? Що примусило цих молодих людей залишити домівку і відправитися в тайговий край, де — вони це знали — їх чекає важка робота?

В різних вагонах юнаки і дівчата говорили на різних мовах. Дізнався: в загоні представники 40 національностей. Який вік бійців загону? Є і 30-річні, цілком дорослі люди. Але таких мало. В більшості — по 20—23 роки. В дорозі був відзначений день народження наймолодшого члена загону — Софії Никифорової, муляра із Номікар-Олі. Їй виповнилося 18 років.

Наступного дня в поїзді з'явилася стінна газета, з одним-єдиним запитанням: «Чого ти їдеш?». Відповіді різні, що дають уявлення про різні характери і прагнення молодих людей, але є в них і багато загального. «Хочу брати участь у грандіозній справі». «Мною у великій мірі керує честолюбство. Хочу працювати на знаменитому об'єкті». «Якщо я не побачу світ і не покажу, на що я здатний сам у 21 рік, то коли ж зможу це зробити?». «Найважча робота в невідомих краях, в тайзі, мені більше до вподоби, ніж звичний, розмірений труд в нашому маленькому містечку».

Треба сказати, що через 2 дні, як відійшов спеціальний поїзд № 14 на Далекій Схід, після перших репортажів у газетах, по радіо і телебаченню в Центральний Комітет комсомолу надійшло більше 3 тисяч

листів і телеграм з проханням негайно зарахувати в інший ударний загін будівників БАМу.

На всіх станціях, на всіх вокзалах снігопад зустрічав місцеву молодь. Навіть за короткий час знайомилися на місцевих перонах бійці загону встигали вислухати пропагандистами нової будови. Їх щасливий, гордий вигляд багато про що говорив. І за 15 хвилин зустріч можна було встигнути обмінятися адресами, і відчувати справжній інтерес один до одного, відчувати симпатії і повирити в можливість скорой зустрічі — звичайно, на БАМі.

В поїзді я розговорився з керівниками будівельних організацій, які їхали разом з загном. Фелікс Ходаковський, Герой Соціалістичної Праці, сказав: «Настій у бійців просто прекрасний. Я від їхнього ентузіазму і енергії підзаряджаюсь». Геннадій Сороковиков, заступник начальника управління «БАМбудіндустрія», додав: «Всіх нас чекають серйозні випробування: неабиякі тайгові місця, мошкари, бездоріжжя. В загоні про це всі знають. Але всерйоз увечері в успіху своєї місії. Вони готові перебороти труднощі. У добровольців є, як мінімум, двоє зобов'язань: перед людьми і перед самим собою. Адже ти добровільно йдеш на важкий екзамін в життя».

Цей екзамін не перший у нашій молоді. Направлення ударних будівельних загонів на найбільші будови країни стало традицією. Загін, який вийшов на БАМ, 14-й всесоюзний, сформований за останні роки. 139 найважливіших об'єктів оголошені Всесоюзними ударними комсомольськими будовами.

У багатьох містах, найменших селищах молоді люди, бажачи виправдати себе і бути корисними країні, мріють поїхати на будівництво магістралі віку. Їх листи — наповнені вітаннями, боязкою, гарячі — йдуть в міністерства і відомства, в редакції молодіжних газет. А на БАМ направляються нові спеціальні поїзди.

Геннадій БОЧАРОВ,
(Апп).

Рейс

Це питання невідступно йшло за нами від одного до іншого гуртожитку міста Кіровограда, які ми відвідували. В деяких гуртожитках швидко знаходилися на нього відповіді, проте в інших — воно так і залишалось відкритим.

Комсомольські активісти вирішили вивчити умови, котрі створено для юнаків і дівчат у гуртожитках. Адже від того, як організовано тут життя і відпочинок, залежить дуже багато. Зокрема, продуктивність праці в цехах та аудиторіях.

Ми побували у гуртожитках заводу «Червона зірка» і педагогічного інституту імені Пушкіна. Розташовані вони неподалік один від одного.

...Чоловічий гуртожиток № 2 заводу «Червона зірка». Новий прекрасний будинок. Ми завітали до нього десь після вісімнадцятої години вечора. В час, коли більшість мешканців повернулися з першої зміни. У вестибюлі зібралась група юнаків. Вони зацікава-

● ГУРТОЖИТОК — ТВІЯ ДІМ

ЩО ЗА ФІРАНКУЮ?

лено дивились телепередачі. А в колі поруч розташувались зручно інші хлопці з підшивками газет. У розмові виявилось, що до гуртожитку часто приходять лектори, відбуваються цікаві вечори, диспути. Так, нещодавно побував у гостях лікар і юрист, пройшов цікавий вечір, присвячений Дню молоді, зустріч з письменником Юлієм Коцюбинським. Все це організовують вихователі І. Я. Фундерат і Г. С. Чеботар.

Аркадій Перепечай, голова ради гуртожитку, вкрай здивований тим, що він не попереджений про наш рейд. Проте, коли б люди знали про наш візит, не вдалося б замаскувати всього того, що впадає в очі і що не є таємницею для адміністрації гуртожитку. Часни рендоюї заснапили питаннями Аркадія. Чому не всі кімнати мають фіранки? Чому запердані умивальники? Чому у вихідний день не працює буфет? Чому недовіше сім'яні у кімнатах? І найбільше вражало кухні. Звичайно, не може бути й мови про те, що вона здатна задовольнити всіх 389 юнаків і 17 молодих сімей. Особливо скрутно у вихідні дні, коли є потреба готувати страви вдома. Тоді доводиться чекати тривалий час своєї черги. Щоправда, проєктом гуртожитку передбачено не одну кухню. Але ті приміщення тепер пристосовано під спальні кімнати. Дивуватися, як можна там жити?

Завітали ми до кімнати № 72. Швидко зав'язалась розмова. І Павло Долгоголий щиро зізнався: «Не відчуваю я, що це мій дім, у котрому мене чекає затишок».

Аналогічне становище в обох гуртожитках педагогічного інституту імені Пушкіна. І як би не намагалися студенти вузу привести до належного вигляду своє житло, це у них не виходить. Тут давно вже вкрай небагато замінити все укомплектовано. Нюколи студенти самі купують фіранки для своїх кімнат. Занятістю випускників фізико-математичного факультету Любу Біляченко про те, чим найбільше заманяталося її студентське житло. Відповідь: «Постійним холодом взимку, пошуками справної електричної розетки, голими стінами і істотними скарбами з комендантом гуртожитку за поліпшення побутових умов». Як кажуть, комендари заїли. Лишається тільки додати, що всі хлопці чергових викладачів вузу по гуртожитку, зводяться до фіксації занять студентів. І лиш дехто, між іншим, нагадає, що, навіть, прасувальні столи давно пообдираних. Знову виникло безліч запитань «чому», які необхідно терміново реагувати профспілковій та комсомольській організаціям інституту.

Ніби й справді потрапивши до власного дому, коли приходиш до робітничого гуртожитку № 4 заводу «Червона зірка». Тут проживає близько чотирьохсот дівчат та жінок. Ще в вестибюлі зустрічає затишок і домашнє тепло. План роботи знайомить з тими заходами, що передбачені наперед. Тут же «Заводчанка» — стінна газета, де, що розповідають про працю, навчають відповідно мешканців. На поверхах працюють дві кухні. Майже в кожній кімнаті телевізор, квіти. Тут теж поселяються інколи відражені, але для них відведено найкращу кімнату на першому поверсі.

Звичайно, є ще й недоліки. Але відчутна тенденція до їх подолання. Адже в гуртожитку живуть не просто розрізнені люди, а єдиний колектив, котрий уболює за свою домівку.

І знову — чому? Чому в гуртожитках одного підприємства такі різні картини?

Рейдова бригада: В. ВРАДІЯ — секретар Кіровоградського МК ЛКСМУ, А. ВИШТИКАЯЛО — секретар комітету комсомолу заводу радіовиробів, Г. ГАМАНЕНКО — член ради гуртожитку № 2 заводу «Червона зірка», М. МІКЕЛЬ — спецкор «Молодого комуніста».

У НАШИХ БОЛГАРСЬКИХ ДРУЗІВ

З ТАЛАНТОМ Лілі Іванової, найвідомішої в Болгарії естрадної співачки, ми вперше зустрілись років десять тому, під час гастролей Джейн Свєрт. Шведська співачка захоплювала глядачів усім — манерою виконання, відмінною технікою, туалетом. Після її виступів на сцені залу «Універсиада» з'явилась скромно вбрана, невелика на зріст дівчина і заспівала.

ПІСНІ ЛІЛІ ІВАНОВОЇ

Серцем. Пісня так і називалась — «Серце». З нею Лілі Іванова зробила перші кроки в естрадному мистецтві.

Заслужену артистку Лілі Іванову знають тепер не лише в Болгарії, а й за кордоном. Її шлях в естрадному мистецтві відзначений десятками міжнародних премій, в 1966 році вона одержала в Братиславі перший приз — «Золотий ключ», на фестивалі в Сопоті — третій, в 1968 році в Каннах — «Золоту платівку», того ж року в Барселоні — першу премію. В Болгарії нема іншого естрадного виконавця, який завоював би стільки міжнародних призів, приніс би таку славу болгарській пісні. Платівки з виконанням Лілі Іванової користуються великим попитом за кордоном і не залежуються на прилавках наших музичних магазинів. Щодня по радіо звучить голос Лілі, на підприємствах, на вулицях, в будинках — всюди звучать пісні Лілі.

Пісні Лілі їх багато цих пісень: «Ти», «Боянський майстер», «Золоте серце», «Венера», «Ніжність», «Птах», «Ярмарки» та інші. Кожна з них швидко набуває популярності, стає улюбленою піснею молоді. І важко сказати, яка з них найкраща, яка стала вершиною її мистецтва.

ПЕРШИМ віршем, який Микола Галиченко приніс в редакцію обласної газети, було поетичне звернення до свого зарубіжного ровесника, з яким він разом добивав у ворожому лігві фашистського звіра — «Поміниш, Томас». Твір застерігав молоде покоління від небезпеки нової війни, кликав до боротьби за мир. Тема подвигу у важкій ратній справі відважних радянських воїнів, розвінчування фашизму, тема служіння людям працею і пісню — були провідними у творчому доробку активного члена обласного літоб'єднання кіровоградського поета Миколи Галиченка, який передчасно помер, маючи важкі рани минулої війни.

За який би сюжет він не брався, про що б не писав, у кожному творі говорив про переможців і звернення його поколінням у великій боротьбі з фашизмом.

Дуже прискіпливо і вимогливо відбирав Микола Галиченко твори для своєї першої поетичної збірки. І він її підготував...

Миколай ГАЛИЧЕНКО

УГОЛ ВОЗВЫШЕНИЯ

РОВЕСНИКАМ

Угловатые парни. Сыпчонки,
С чуть поросшим пушком
на губе,
Вы по мамин тревожались
очень,
Забывая подчас о себе.
Вражья сила вас люто месила,
Но вы к солнцу пробитесь
смогли,
Потому что подстать ваша
сила
Родникам, бывшим в недрах
земли.
Они даже скалы разминают,
Сил своих не жалея, не тая...
Слышишь, юность моя
фронтуют!

Ты — защита и гордость моя.

СОРОК ПЯТЫЙ

В сорок пятый я ехал автомат,
Но на отдых меня не тянуло.
На Донбассе, как верный
солдат,

Тешил рабы строгим
гулом.

Там с барачкой я вцов
подружился,
Божь сердца — усталость не
пара.

Если я из луга вынес жизнь,
То прожить ее должен не
даром.

...Спит сынок мой, ему — пятый
год,
Мирно спит, сжав в ручишке
игрушку

А из Запада — в детство его
Злым оскалом усталились
пушки.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Если там позабыли урок,
Я сумею, как прежде,
ответить —
В автомате нажать курок,
Или встать гомерным к ракете.

Герман был, упражнялся рьяно

В штыле палок с пером

Был он в мысленных ярах

Что с возмездием шил к

День прошел, как в легком

Свежей раной закат

А уже обреченный маршал,

Озираясь, шел в домик

Где на стенах рога оленьи.

Чучела незначит да белок,

Где в камне трещали поленья

Будто выстрелы

Он дрожал, он не мог

Тычась в пламя звериным

Пятрнею прощупывая сердце,

Словно амалуду с ядом...

МОРСКИЕ

ПЕХОТИНЦЫ

Жизнь в коток свернулась

Но пронзенный пулей не

Н плывет вперед упрямо лодка,

С каждым взмахом тяжелой

Не! Он должен довести

Там их ждут морские

Там клочек живучей обороны

В тесное кольцо сжимают

Выстрелы слышны все ближе,

Отдаются эхо воплем страшным

Со скалы, где волею камен

Кто-то безымянной белой

А матросу чудится в горячке

Белый конь, разнузданный,

С черной лентой, заплетенной

По воде к нему навстречу

И моряк на помощь призывает:

— Милый конь мой! Подтяни к

Он гребет. Он жив. Он

Голову склони над автоматом.

УГОЛ

ВОЗВЫШЕНИЯ

Не на уроках сложной

Мой угол возвышения изучен —

Зенитки ствола, как меч

В четыре метра,

Я заносил чад, свастикой

Взбирался стрелкой лесенкой

Синхронно ствол сшибал по

И ревом вдруг наполнилось

Крестовый змей чертил к земле

— Вот это снайпер.

— Наш четвертый номер...

За то, что змею, пламенем

Не дождался свои аэродромы.

В ГОСТИХ

Однопольчанина

Остатки сыпчонком юрта,

А в нем самовар, подушки —

Подкавал из-оашкирки пости,

А рядом, в котле на треноге,

Шипел ошшармак пахучий.

Но правде скажу, ен-богу,

Еда не встречалась лучше.

Не просто мы день коротали,

За резким бумсыом

Мы мысленно шли с Каратаем

Под пулями с гипельным

Краснее за горной стеною —

Закат, как обжаты войною.

САКСАУЛ

(РОДИНА)

песчаный смерч пронесся

По веткам согнутым, сухим,

И много боль их донеслась ко

Каким-то скрежетом глухим.

И будь тогда я стойким

Не будь кахла — старика

И б утверждал — то звуки

Из жести свитого века.

Так саксаул скрипел

бездельными,

Где тени в зной не отыскать,

Где все бесцветно и

Подвластно солнцу и пескам.

Так может быть испытан

Кто беспрестанно терпелив.

Чей корень слит с песчинкой

Каждой —

Частицей огненной земли.

Л. КРАСНОВ,

помічник прокурора м. Кіровограда.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ батьків, і взагалі старших, за поведінку неповнолітніх ніхто не може заперечити. Адже юнак чи дівчина, яким не виповнилося 18-ти, ще не мають сталого характеру. Їхні звички, нахили, уподобання ще хиткі. На світ вони частіше всього дивляться очима дорослих. І якщо старші помилуються...

Переді мною — судова справа. Два юнаки — Леонід Нестеренко та Микола Медведєв (перший з них вчився в Кіровоградському МПТУ № 6) засуджені за злісне хуліганство. Ці підлітки у стані оп'яніння без будь-якої причини побили Олексія Я.

А передувала цьому така подія. Робітник «Червоної зірки» М. П. Плачинда з дружиною Марією Павлівною вирішили відзначити 17-річчя своєї доньки. Чудова нагода весело, красиво, культурно провести родинне свято. Та батьки Людмили зробили зовсім протилежне. Запросивши ровесників іменинниці — кількох хлопців і дівчат — вони накрили святковий стіл, на якому главствували... 10 пляшок міцного вина. До того ж підлітки, серед яких були і Леонід з Миколою, ще й горілку з собою принесли(!).

КОЛИ ХИБУЮТЬ ДОРОСЛІ

Чим закінчилися ці, з дозволу сказати, іменини, я вже розповів. І те, що два неповнолітні потрапили на лаву підсудних, у великій мірі на совісті подружжя Плачинди, які не тільки не перешкодили молоді напитися, а самі сприяли цьому.

Як уже зазначалося, Л. Нестеренко був учнем МПТУ № 6. Треба сказати, що в цьому училищі виховна робота на низькому рівні, про що свідчить факт, що його учні чи не найчастіше, серед неповнолітніх, порушують правопорядок в нашому місті.

Не так уже й рідко нам, юристам, доводиться зустрічатися з такою байдужістю і хибними діями не лише батьків, а й керівників.

Познайомимося ще з однією судовою справою. Проживав у місті 18-літ-

ній Анатолій Савченко. Ніде не вчився, не працював, бив байдки і пиячив. Одного разу, добре хильнувши, став на вулиці в'язнути до двох юнаків, затіяв бійку. Та не його, звичайно, було зверху. Але тут нагодився Микола Шевченко, теж нетверезий. Йому — 27 років, мав би знати, чим це може скінчитися. Та він не лише не припинив бійку, а й сам вступив у неї на боці Савченка. Тепер обом відбувають покарання.

А до того, коли була заведена судова справа, керівники Кіровоградської ТЕЦ, де раніше, до суду, працював Шевченко, надіслали на нього блискучу характеристику. Мовляв, він хороший, позитивний, ні в чому поганому не помічений. А тим часом цей «позитивний» Шевченко вже астиг побувати у в'яз-

ницьку, притягався до адміністративної відповідальності за дрібне хуліганство — відсидів 15 діб...

Названі порушники закону отримали, що заслужили. Цю розповідь можна було б закінчити. Та пригадалась недавня подія, що мені її повідав знайомий журналіст.

В куцах дендропарку прямо з пляшки дудили почергово вино двох юнаків. Називалися вони Володею і Петром. Першому — 19, другому — 21 рік.

— А що ж тут такого? — щиро здивувалися вони, коли їм зауважили. — Ми ж не хуліганимо, нікого не чіпаємо.

В подальшій бесіді вони, зрештою, визнали, що вчинок їхній заслуговує осуду, що роблять вони негарну справу. Але... не сказали, що подібного повторювати не будуть.

Тож хай ці роздуми над двома судовими справами і долями юнаків, які почали своє життя з плями в біографії, стануть суворою пересторогою і Володі, і Петру, і деяким іншим їхнім ровесникам. Горілка, пиятика, особливо ж у ранньому віці, неодмінно штовхне на слизкий шлях.

Л. КРАСНОВ,
помічник прокурора м. Кіровограда.

Володимир Базилевський ДЕЛЕГАТ КОНГРЕСУ документальна повість.

У розпал його ініціативної діяльності в Добрянку прибула молодий фельдшер, випускниця Одеського фельдшерсько-акушерського технікуму. Незважаючи на свою молодість, Марія не справляла враження безпомічної. Швидко навпаки: говорила надміру розсудливо. Уважно переглянувши її диплом з відзнакою та інші документи, Феодосій почав жадібно розпитувати дівчину про навчання, про місто його голодної, але спраглої творчої юності. Згодом вони побралися.

Лікарняне містечко тим часом розрослося. Зводилися нові будівлі, і перед самою війною їх кількість досягла п'ятнадцяти. Як і колись, все це майже повністю поглинало домашні заощадження. Так виріс чи не найперший у сільській місцевості республіки лікарняний комплекс, збудований без єдиної копійки державних асигнувань. Уже діяли на повну потужність амбулаторія, зубний і зуботерапевтичний кабінети, лабораторія, бібліотека. Значно розширилося підсобне господарство. Зараз за ним було закріплено понад двадцять гектарів землі.

Як і на зорі своєї діяльності, Феодосій повен задумів і планів. Він порушує питання про спорудження мосту через Ташлик і стає ініціатором будівництва на Синюсі першої гідроелектростанції. Звичайно, з нинішньої точки зору, то була примітивна споруда: не ті потужності, але, завдячуючи їй, в операційній з'явилася електрика. Чом не свято для медперсоналу! Справжнє світло! Як тут принагідно було не згадати отой випадок з ефіром, коли ледь не загинула породилля, а на хірургів зайнялася сорочка.

Творчість не може лишитися непоміченою. Феодосія напередбачили запрошують в обласний центр, у столицю республіки. Він стає учасником Українського і Білоруського республіканських з'їздів сільських медиків.

Його особисте життя і служба — між цими поняттями не існує межі. Лікарня — і робота, і відпочинок. Ніколи він не відчував такого піднесення, як після повернення з Москви. Ще в дорозі наміслив одну велику справу — засадити косогори довкола свого містечка молодими деревцями. Скептики сміялися — на тих скелястих ґрунтах і добула не ростиме. «Спробуємо!» — усміхався Феодосій. З недовірою він доводився мати справу не вперше. Звичайні аргументи на них не діяли — така вже тяжкавота порою людей. Присмиряті їх могли тільки факти. Огож за роботу!

Разом з Сашком добували землю. Непіддатливу, крем'янисту, з червононим відтінком. Підсиляли чорноземом, поливали молоді саджанці — ясени, клени, дубки, акації. Насадити й садочок — вишеньки, груші, яблуні. Зростають, зеленіють і плодоносять! На радість людям, на вітку малечі.

Повертався додому натомлений, згоподнілий, щасливий. Чи міг тоді, в розпалі отєї роботи увіяти, що лише через два з половиною місяці неймовірним парадоксом до всього того прозвучить страшне слово війна?

(Продовження. Початок в газетах за 11—29 червня, 2 та 4 липня).

ВІЙНА! ПЕРЕДБАЧЕННЯ ЗЕМЛЯКА. ГОЛОВА ВІЙСЬКОВО-МЕДИЧНОЇ КОМІСІЇ. ПОЛІНОВИЙ ДУХ ПРОЩАННЯ. ПРИДНІПРОВСЬКЕ СЕЛО НІКОЛЬСЬКЕ. ПЕРЕПРАВА.

У ПЕРШИЙ ДЕНЬ війни Феодосій Деомидович почувався розгубленим, як і всі. Власне, не стільки розгубленим, як приголомшеним. Надто невіддалася ця звістка у звичні поняття добра і зла. Надто суперечила вона усій логіці життя. Того самого, яке було зараз і яке могло бути завтра. Але чи так уже й несподівано все це трапилось? Згадав промову І. Микитенка на міжнародному антифашистському конгресі письменників у Мадриді. Ця промова десь мала бути. Ага, ось вона — «Літературна газета» за 12 серпня 1937 року з повним викладом виступу.

— Маріє, чуєш... Ще чотири роки тому думка передбачив цю трагедію. Яка далекоглядність!

Марія з очима, повними сліз, мовчки дивилася на чоловіка. Пасемце руського волосся спадало їй на лоба, кругловіде обличчя набрало виразу якоїсь зворушливої жаліливості. Тоненька, юна — в цю мить мала вигляд безневинно скривдженої дитини. Але Феодосій Деомидович не помічав того, і все шарпав за руку:

— Ні, ти тільки послухай...

І, зіпершись спиною на одвірок, жваво жестикулюючи, почав читати:

«Я думаю, що наша роль полягає не в тому, щоб констатувати, що фашизм загрожувє світовій культурі. Ми не маємо тих слів, які могли б вразити маячне уявлення фашистських убивць. Якщо ми їм скажемо: «Ви брехуни, гонителі істини, авантюристи», — вони анітрохи не будуть збентежені, бо вони з самого початку усунули істину, як умову життя, і обрали для себе брехню і фікцію, як засіб їх кривавого існування.

Якщо ми їм скажемо, що вони — патя народ, вони будуть вішатися, тому, що ми лише підтверджуємо те, до чого вони самі прагнули і чого вони досягли. В людській природі не існує покаяння, які могли б збентежити сучасних канібалів. Бо ці фашистські канібали, виражаючи собою кінець капіталістичного світу, становлять явище антилюдське. Тим-то, відчувачи всю повноту несправедливості до них, ми новинні відкинути наївну спробу говорити з ними по-людському».

Останню фразу лікар повторив двічі, мовби намагався запам'ятати її раз і назавжди.

Через два дні Гетьманця викликали в райком партії. Настанова була короткою і не допускала заперечень.

— З сьогоднішнього дня ви призначаєтесь головою військово-медичної комісії тут, у Вільшанці. негайно приступайте до виконання своїх обов'язків, — сказав секретар райкому і, помічавши додав, — якщо виникнуть ускладнення, звертайтеся до мене.

І якось безпорадно, чисто по-людськи розвів руками. В тому жєсті лікар прочитав усе — і вибачення за строгий офіційний тон, і необхідність поспіху: самі, мовляв, розумієте, який зараз час, і наказ на майбутнє — дивіться, в першу чергу запитаю з вас.

Так почалася ця клопітлива, майже цілодобова робота в райцентрі. Один за одним, десятками, сотнями проходили перед втомленими очима Гетьманця молоді й немолоді мужчини — учасники громадянської і творчі перших п'ятирічок, чийми невтомними зусиллями зводилися колективні господарства, утверджувалися нові форми співжиття і моралі.

Феодосій Деомидович пильно вдивлявся в обличчя вісімнадцятилітніх — юних колгоспників, колишніх випускників школи. В них ще стільки вгадувалося дитячого, безпосереднього, наївного. Деякі навмисне намагалися говорити басом і, задикувавши скидаючи стриженими головами, хвацько відповідали на запитання членів мобілізаційної комісії.

Чи усвідомлюють ці вчорашні діти, що йдуть на війну, жорстокішої і запеклішої від якої ще не було за весь час існування людства? Ці люди виростили уже за інших умов. Їм не доводилося з восьмирічного віку горбитися заради шматка хліба насущного. Тож чи витримавши? Кому з них судилося повернутися, а кому накласти головою, так і не спізнавши усіх принад і солодощів життя?

Він намагався не думати про це, але воно все одно думалося. Щодня надходили все прикрийші повідомлення. Райцентр нагадував циганський табір: всі кудись поспішали, моталися туди й сюди, прощалися. В міру ускладнень на фронті суєта збільшувалася. Біля мосту через Синюху купились машини і підводи, лунали роздратовані крики, то той, то інший куток заходився розпачливим жіночим плачем: матері прощалися з синами, дівчата з судженими.

Щодня дзвонив в Добрянку. Марія трималася мужньо. Не скаржилася, не плакала. Тільки запитала насамкінець, як воно буде далі і чи не пора б їй подумати про себе. Що він міг їй тоді відповісти? Останнім часом зовсім не бачився: все поглинала робота.

Подзвонили з райкому: ліміт в Тишівці. Це за 15 кілометрів від Вільшанки. Пора!

— Прощай, Феодосію!

— Прощай, Леопіді!

Тричі обійняв і розпитувався з воєнкомом, старшим лейтенантом Смоляром, побажавши один одному удачі. Це сталося 31 липня 1941 року об одинадцятій годині дня. Смоляр мав надію прислатися до своїх. Гетьманець поспішав додому.

(Далі буде).

Спорт

НА ПРИЗ КЛУБУ «ШКІРЯНИЙ М'ЯЧ»

Більше 170 юних футболістів області взяли участь у фінальних змаганнях на приз клубу «Шкіряний м'яч». За першість боролися спортсмени Кіровограда, Світловодська, Олександрії, Знамен'янки, Гайворона. Серед хлопчиків старшої групи турнірну таблицю очолили футболісти житлово-експлуатаційної контори № 3 (м. Кіровоград). Їм вручено приз і грамоту обкому ЛКСМУ. В молодшій групі найсильнішими виявилися теж кировоградці — ЖЕК № 5.

Спеціальний приз отримав Володя Яценко (ЖЕК № 3) як найрезультативніший гравець.

Тепер обидві кировоградські команди візьмуть участь в республіканських поєдинках юних футболістів, які відбудуться в Херсоні.

«СРІБЛО» ЮНИХ ВЕЛОГОНЩИКІВ

На першості республіканської ради ДСТ «Колос» з велогонкою серед юнаків кировоградське Сергій Школа (технікум механізації сільського господарства) здобув призове місце в індивідуальній гонці на 25 кілометрів. Наші земляки фінішували другими і в командній гонці на 50 кілометрів. Попереду Миколи Ярового, Сергія Школи, Віктора Кузьменка та Володимира Суботи були лише кияни.

ЗНОВУ ДУБІВКА

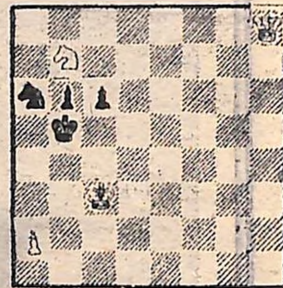
Два тижні в Кіровограді тривав турнір спартаківців області з шахів серед чоловіків. У змаганнях, які проводилися за круговою системою, взяли участь двадцять найсильніших шахістів товариства.

Після впертої і напруженої боротьби перше місце займає кандидат у майстри спорту Георгій Дубівка, на другому місці — першорозрядник Григорій Буглій, на третьому — кандидат у майстри спорту Федір Мамонт.

В. ХИТРУК,
кандидат у майстри спорту СРСР.

Пропонуємо розв'язати шахову задачу, складену членом нашого клубу з Головацькою Степаном Шевряковим:

БІЛІ ПОЧИНАЮТЬ
СТАВЛЯТЬ МАТ ЗА ДВА
ХОДИ.

7 НЕДІЛЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. «На заридаку, ставай». (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Для школярів. «Будильник». (М). 10.00 — «Служу Радянському Союзу!» (М). 11.00 — «Музичний кіоск». (М). 11.30 — Кольорове телебачення. Для школярів. «В цій казковій країні». (М). 12.15 — Кольорове телебачення. «Сільська година». (М). 13.15 — Художній фільм «Три сестри». (М). 15.10 — Прем'єра документального фільму «Шляхом партії, шляхом

батьків». (М). 15.35 — Кольорове телебачення. Концерт радянської пісні. (М). 16.30 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 17.00 — Кольорове телебачення. «Клуб кіноподорожей». (М). 18.00 — Кольорове телебачення. Чемпіонат світу з футболу. Фінал. (ФРП). В перерві — новини. (М). 20.15 — Гастролі Міланського театру Іва Скала в Москві. (М). В. Белліні. «Норма». 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Продовження спектаклю Міланського театру «Норма». (М). По закінченні — новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Наша афіша. (К). 10.05 — Телефільм «Пізнай себе». (К). 11.30 — За накресленнями ХХІV з'їзду КПРС. «Сільські обрії». (Ворошиловград). 12.05 — «Золотий ключик». Вистава Одеського театру юного глядача. (Одеса). 13.40 — В музеї імені Верещагіна. (Миколаїв). 14.15 — «Портрет». Телевізійна новела. (Дніпро-

петровськ). 15.30 — Концерт вокально-інструментального ансамблю «Промінь». (Донецьк). 16.00 — Кольорове телебачення. «Фотокаб». (К). 16.55 — Концерт хорової капели «Медик». (Кіровоград на Республіканське телебачення). 17.30 — «Пішій і музик». (Харків). 18.00 — До 30-річчя визволення України від німецько-фашистських загарбників. Документальний фільм «Черпигівчанка». (К). 18.30 — Програма «Вісті». (К). 19.00 — На зльоті піонерів України. (Одеса). 19.45 — Документальний телефільм «Люди і космос». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Мрія». (К). 23.10 — Вечірні новини. (К).

8 ПОНЕДІЛОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 10.20 — Кольорове телебачення. «Молоді ідеї». Концерт. (М). 17.05 — Фільм — дітям.

«Чотири танкісти і собака». Телевізійний багатосерійний художній фільм. І серія. (Польща). 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 18.15 — «З ім'ям Леніна — 50». Виступ першого секретаря обкому комсомолу М. Скляничника. (Кіровоград). 18.30 — «Зустрічний план Пермської області — у дії». (М). 19.15 — Кольорове телебачення. «По музеях і виставочних залах». «Картина Леонардо да Вінчі «Джоконда» в Москві». (М). 19.40 — Кольорове телебачення. «Життя Леонардо да Вінчі». Телевізійний багатосерійний художній фільм. І серія. (Італія). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Молоді ідеї». І тур. (М). 22.45 — Кольорове телебачення. «Спортивний щоденник». (М). 23.15 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.00 — Наша афіша. (К). 17.05 — Кінонарис «Творчий спалах».

(Дніпропетровськ). 17.25 — Для дітей. Мультфільм «Гидка качень». (К). 17.45 — «Життя — ударний фронт». Кінорепортаж. (Херсон). 18.00 — Реклама, оголошення. (К). 18.30 — Фільм-концерт. (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — «Ваш вихід». (Донецьк). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Тепло твоїх рук». (К). 22.45 — «На ланах республіки». (К). 22.50 — Вечірні новини. (К).

9 ВІВТОРОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ракета гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Для школярів. «Майстри мистецтва — дітям». (М). 10.00 — Кольорове телебачення. «Клуб кіноподорожей». (М). 11.00 — Новини. (К). 11.15 — «За підготарічний запас корнів». (Кіровоград на Республіканське телебачення). 11.30 — «Наука і життя». (К). 12.30 — І. Рубінштейн. «В квітні казок». Вистава. (Запоріжжя). 16.35 — «На головних напрямках п'ятиріччя». (Львів). 16.50 — Для дітей. Телефільм «Зимові пісні». (К). 17.05 — Фільм — дітям. «Чотири танкісти і собака». Телевізійний багатосерійний художній фільм. II серія.

(Польща). 18.00 — «Особисто відповідальний». (Кіровоград). 18.30 — «Людина і закон». (М). 19.00 — «Виступає лауреат V міжнародного конкурсу ім. П. І. Чайковського Пономаренко. (І премія). (М). 19.20 — «Б'ям — початок пелючої будови». (М). 10.50 — Кольорове телебачення. «Життя Леонардо да Вінчі». Телевізійний багатосерійний художній фільм. II серія. (Італія). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Чемпіонат СРСР з футболу. «Динамо» (К) — «Зеніт» (Ленінград). (К). 23.00 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 11.00 — Концерт радянської пісні. Кольорове телебачення. (М). 11.25 — «Літературні читання». (М). 15.35 — «Мамина школа». (М). 16.05 — «Марш ентузіастів». (М). 17.05 — «Автотурнір-74». (Дніпропетровськ). 18.00 — «Ідеологічна боротьба на сучасному етапі». Пресдача І. (К). 18.30 — Музичний фільм «Вестал гармошки». (К). 18.45 — «Життя — ударний фронт». (Донецьк). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — А. Мінкус. «Дон Кіхот». Вистава. (Одеса). В перерві — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Викриття». (К). 22.50 — «На ланах республіки». (К). 22.55 — Вечірні новини. (К).

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ. г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Гаїнки, 2.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.